

Česká pošta z pohledu vykořisťovaného vězně

- SUKI -

Když mě přestěhovali na „pracující oddíl“, tak jsem žil v tom, že se tím zlepší i životní úroveň, která zde je jaká je. Špatná, moc špatná! Dnes je to rok, co zde pracuji a tak se k tomu můžu vyjádřit.

Den začíná dost brzy. Ve 3:30 je budíček a zároveň odchod na snídani, kde občas přemýšlím, jestli se mi vyplatilo vstávat, když z výdejního okénka vyjede tác se třemi kusy pečiva a 40g paštika. Tu vídám dost často, jelikož jsem vegetarián a zde kromě brokolicové paštiky a lučiny asi nic jiného pro vegetariány nemají. Potom se vrátíme na oddíl, kde musíme vyčkat necelé dvě hodiny do odchodu. Nemá cenu spát, ani už to nejde, když cesta, která je cca tři minuty, se protáhne na 20 minut. Už jenom to, že ti naruší ten nejdůležitější spánek úplně zbytečně, když do práce jdeš v 5:30, je na zamyšlenou.

Potom, co opustíme oddíl a máme „špatnej den“, tak po chvilce jdeme do naha. V zimě celkem super, v té nevytopené „filcárně“. Jako by jsme měli něco pašovat do práce. Pak dostáváme přídavek na osmi hodinovou pracovní směnu: opět tři kusy pečiva a naší slavnou paštiku. Měl jsem jí fakt rád! A to je jediná energie pro dospělého člověka na osmihodinovou směnu. No, jídlo je kapitola sama o sobě.

Když už se po krutých třech hodinách dostaneme na „slavné pracoviště“ začíná osm hodin utrpení za skvělých 6 korun českých na hodinu. To je fakt šílená realita. Všechny instituce se honosí a plácají po ramenou jakou mají úspěšnost a procento zaměstnanosti, ale že otročí tisíce lidí nikdo neřeší. Dokonce jsou za to chváleny. Není levnější pracovní síla, než kterou nabízí věznice. Plat, který je natolik otřesný, že nepokryje ani osobní potřeby natož pak dluh, který vám díky soudním výlohám naskočí do kolonky „pohledávky“.

Když to shrnu...kdybych věděl, že po mě budou řvát a vyhrožovat kázeňskými tresty za šest korun na hodinu, byl bych radši zůstal na baráku. Tam bych mohl v klidu číst knihy, pečovat o tělo, mít lepší vycházky. Prostě trpět v klidu.

Práce na poště je natolik nudná a jednotvárná, že není vidět žádný výsledek. Není tu žádná smysluplnost. Jen prostě stát na jednom místě, třídit a třídit. Bezesrandy, jsme na tom hůř než nepracující oddíl.

- **Věznice Stráž pod Ralskem, léto 2021**

Realita života za mřížemi

- MAREK KOČKA -

Když už to přišlo a zabouchnul se za mnou katr a já vstřebal první pocity a smířil se s tím, o co jsem všechno přišel a nejspíš přijdu, začal jsem uvažovat, jak z této zkušenosti něco vytěžit, něco pozitivního, něco co mě posílí po zbytek života. Ještě jsem netušil, kolik mi na to soudní systém vyměří času, ale věděl jsem, že jenom pozitiva! Přístup a chuť bojovat s osudem, který jsem si sám zkomplikoval, je jediná a správná cesta.

Naivně jsem si myslel, že tento pozitivní přístup a chuť na sobě pracovat, narazí na pomoc v rámci tzv. resocializace ve výkonu trestu. Občas jsem venku tento termín zaslechl ve spojení s Věznicí nebo Nápravného zařízení. Něco jsem vyčetl, něco viděl ve filmech, nebo dokumentech. Když jsem se ocitnul v base, tak mi to začalo dávat smysl a logiku i přesto, že má nedůvěra v systém je hluboko zakořeněná uvnitř mne samotného. Tento selský rozum vytvořil v mé hlavě určité představy i přes veškerou nedůvěru.

Je logické, že „ochránci morálky“ (soudy, policie, věznice) chtějí co nejnížší kriminalitu a procento recidivy. Tyto mé úvahy nebyly do jisté doby obohacené vlastní zkušeností. Pramenily z čistě logických úvah a informací z médií.

Po 16 měsících, z toho 8 měsíců vazba a 8 měsíců výkon trestu ve Stráži pod Ralskem, vím jistě jednu věc. Pokud jsem na sobě udělal nějaký posun a něco si uvědomil, tak jen díky vlastní vůli a práci. Nikdo mi nepomohl a ani se o to nesnažil. Tím myslím nikdo z vedení věznice, a to i přesto, že jsem ukázal zájem o různé kurzy a programy. Vzpomínám si na první dny ve Stráži na nástupním oddílu. Studuji tam nástěnku plnou různých informací a všimnu si seznamu programů a kurzů. Překvapilo mě množství aktivit, kterými se Stráž prezentuje. Samozřejmě mě to nadchlo a já se začal těšit na tu spoustu možností a výzev, které mě zde čekají. Hned jsem běžel za barákovým pro další informace. Barákovej (samospráva-vězeň) super chlap, vyrovnaný, zkušený a inteligentní byl první člověk, který mě vrátil do reality. Na mojí otázku : „Jak a kde se můžu přihlásit“, byla odpověď smích a věta, že zde je vše jen na papíře. Nechtěl jsem tomu věřit. Že by „ochránci morálky“, kteří se prezentují tím, že nás tu učí, jak máme žít, byli až tak cyničtí a pokrytečtí? Vždyť je rok 2020 a vše v tomto státě podléhá kontrole . Vždyť by přece byli sami proti sobě. Copak není cíl jejich práce snížit procento recidivy a tím ochránit zbytek společnosti? Za to jsou placení a je to jejich cíl, kterým se všude veřejně prezentují před celou veřejností. Omlouvám se za malou mystifikaci, ale musím se přiznat, že jsem nebyl tak naivní. Čekal jsem pokrytectví a lež na každém rohu od systému, který je prohnitý a ulhaný už ze své podstaty, ale lhal bych, kdybych tvrdil, že mě to nepřekvapilo vůbec. Pokrytectví a lži jsou zde na každém kroku v takovém rozsahu, že to překvapilo i mě. Doufal jsem, že tu přesto narazím na něco nebo někoho se zájmem o práci s vězni, ať už se jedná o kulturu, sport, řešení dluhů, nebo psychoterapie.

Věděl jsem, že ve Stráži je celkem vysoké procento zaměstnaných vězňů a po osmi měsících na vazbě, kde jsem trávil 23,5 hodin denně v jedné cele, jsem toužil po změně, ať už bude jakákoliv. Vazba šikovně funguje jako farma na přípravu otroků. Vezme vám naprostou svobodu, uvrhne vás do totální nudy a po čase se u vás začne projevovat syndrom stereotypního chování, stejně jako u zajatých divokých zvířat. Chození tam a zpět na malém prostoru, neurotické klepání nohama, nebo celým tělem a nejčastější činnost všech vězňů je ležet na zádech a hodiny koukat na jeden bod kdesi před Vámi. Je logické, že po x měsících toužíte po věcech, po kterých byste nikdy netoužili. Jako např. únavná, bezduchá, robotická práce v nevyhovujících podmínkách za naprosto směšnou odměnu.

Každý člověk, který se objeví v base, chce přirozeně dosáhnout určitého standardu a ten standard si udržet. Oproti životu na svobodě musíte slevit na všech běžných standardech, začnete si vážit maličkostí : knihy, dobré propisky, voňavého mýdla, kávy atd., věcí, které na svobodě přijímáte jako něco přirozeně běžného. Všeho je ve vězení nedostatek, vše vám neustále dochází a dost často se musíte i těch nejzákladnějších věcí vzdát na určitou dobu.

Vzpomínám si, jak jsem byl nadšený první dny po převozu z vazební věznice. Z luxusu jako je rychlovarná konvice (jediné vybavení na oddílech ve Stráži), vypínač světla a sprcha 1 hodinu každý den (na vazbě je sprcha 2x týdně po 5minutách). Přemýšlíte jak si zařídit, abyste měli tabák, známky, kávu a trochu peněz na něco k jídlu. Logicky Vás napadne, nechat se zaměstnat, nechcete zatěžovat rodinu finančně, už tak trpí s Vámi psychicky. Přejete si, dostat se do fáze, kdy budete s rodinou pouze volat a na otázky, jestli Vám něco nechybí, odpovídat záporně. Chcete jim i sobě dokázat, že se o sebe umíte postarat. Všude slyšíte o výhodách práce ve výkonu trestu. Všude kromě vězňů samotných. V televizi, rádiu i novinách se dozvídáte o pozitivěch, která přináší práce ve výkonu, jako je splácení dluhů, placení alimentů a kapesného na vězeňskou kantýnu. Zní to logicky, zní to výchovně, to je přece ta nejlepší resocializace. Přes veškeré obavy jsem se rozhodl nastoupit do práce. Dospěl jsem k názoru, že všechno je lepší, než hnít na cele celý den ve společnosti pracovně nezařaditelných, mezi kterými je vysoké procento lidí, co chtějí jen fetovat a dělat nátlaky na slabší. Což je paradoxně činnost, která je uživí mnohem lépe než práce. Byl jsem zařazen na poštu (třídění zásilek). Jedná se o vnitřní pracoviště a je určeno hlavně vězňům s vyššími tresty. Já se šestiletým trestem jsem ideální adept. Ihned po prvních dnech jsem začal pociťovat účinky „resocializace“. Lépe řečeno šikany pracujících na pracovišti České pošty. Budíček v 3,15 hod., dodávám, že pošta je vnitřní pracoviště v objektu věznice a cesta i s důkladnou prohlídkou trvá max. 15 minut. Jsem člověk, který musí mít vše logicky vysvětleno, tak mě zajímalo, proč vstáváme uprostřed noci a musíme čekat přes dvě hodiny, než nás odvedou přes dvůr do práce. Zákonem je stanoveno, že i vězeň má právo na 8 hod. spánku a věznice mu musí tento čas k odpočinku umožnit. V teoretické rovině to znamená usnout okamžitě po sčítáku, který je kolem 19 hod. a spát do 3,15 hod.. V realu je to nemožné: 40 lidí na malém prostoru, čas na sprchování, který se kříží se sčítákem nebo večerí, takže se na všechny nedostane a denní rozkaz, který někdy dozorci přinesou až po 21,00 hodině. Dále celkový ruch, úklid, rajóny, příprava věcí do práce a další povinnosti. S trochou trpělivostí a spokojením se s kratší dobou spánku, se tento problém dá vyřešit. Paradoxně ale vzniká jeden problém . Každý vězeň se snaží nastavit život v base tak, aby mu co nejlépe a co nejrychleji utíkal. To je také jeden z důvodů, proč chcete chodit do práce. Ve Stráži, ti co pracovat nechtějí, mají kratší den, protože mohou odpočívat třeba až do snídaně, což je do 7 – 8 hodin. Pracujícím se tím ranním vstáváním v pracovních dnech den prodlužuje o 4 hodiny. Což je 80 hodin měsíčně, tak to děkujeme pěkně! Další nevýhoda díky takto prodlouženému času je to, že mnohem hůře vystačíte s vězeňským jídlem. Mé první pocity po pracovním zařazení byla únava a hlad. Jako pracující chodíte poslední na obědy, a to v 14,00 hodin, někdy i později. Dost často se stává, že oběd dostaneme až po 15,00 hodině a už v 16,15 nás ženou na večeri. Podle vězeňského řádu nesmíme odnášet jídlo z jídelny a tak dochází k situaci, že jste celou pracovní dobu hladoví a pak musíte spořádat oběd i večeri v rozmezí dvou hodin. Nikoho to nezajímá. Další specialita zdejší věznice je, že když konečně přijdete na oběd, opravdu už hladoví jak psi, kvalita jídla je taková, že ani přes hlad se podávané jídlo nedá pozřít. Úplně běžná situace je, že Vám vydají jídlo, které ochutnáte, hned ho zase odkládáte a odcházíte hladoví a znechucení. Téma jídlo je na samotnou knihu, vysvětlím proč. Já osobně jsem před pár dny musel absolvovat nepříjemný zákrok výplach střev, které byly ze zdejší stravy téměř neprůchodné. Tři týdny mi trvalo, než jsem s pomocí svého advokáta, dosáhl vyšetření mimo věznice. Zdejší zdravotnická péče je na další knihu. Jen jako příklad uvedu zkušenost nás pracujících. Pokud jako pracující zažádáte o lékařské vyšetření, je na Vás automaticky pohlíženo jako na simulanta, který se chce ulít z práce. Lékař udělá vše proto, aby Vás uschoptil, takže tu vznikají téměř zázraky na úrovni Lurd. Když jsem byl svědkem několika zdejších zázraků, které konkurují samotnému Ježíši, prohlásil jsem, že ke zdejšímu lékaři budu docházet i na svobodě. Jednu chvíli mi zdejší péče připomněla slavnou

scénu ze Švejka, kdy posádkový lékař křičí na vojáky „simulante bande“ a všem ordinuje chinin a dvojité klystýr. Já jsem zde i o ten klystýr musel bojovat s advokátem. Nikomu tady nepřišlo divné, že už 14 dní nemohu na toaletu a tak mě stále posílali do práce i když jsem byl nafouklý jak balon, nemohl jsem jíst a prosil každý den o lékařskou pomoc. Nemusím ani dodávat, že lékař mimo věznice hned sepsal nález a doporučení abych byl eskortován do dvou dnů ke specialistovi. Věznice mě odvezla až šestý den a nebýt toho, že jsem si ze zoufalství sehnal od jiného vězně gutalax, který mi aspoň trochu ulevil, asi bych prasknul.

Vězeňský řád říká, to mi potvrdili i zaměstnanci věznice a samozřejmě spoluvězni z vlastní zkušenosti, že pokud odeberu od jiného vězně lék, je za to kázeňský postih a 14 až 28 dní díra. Tím mě donutili, abych lékaři zatajil celý průběh. Klidně bych snesl 28 dní díry, ale má to jeden zásadní problém. Pokud máte kázeňák, je to zapsáno do Vašeho posudku a může Vás to stát možnost být propuštěn na půlku s podmínkou. Je to hrubé porušení vězeňského řádu a nejspíš také velice nebezpečné společenské jednání.

Abych se ale vrátil k práci. Jak jsem již naznačil, být pracovně zařazen, znamená celkové zhoršení podmínek uvězněných co se odpočinku, jídla a celkového přístupu vedení věznice, týká. Každého napadne, že zákonitě odměna musí přijít ve formě výplaty. Pokusím se to zjednodušeně vysvětlit: z celkové částky jsou Vám strženy tyto položky, náklady za výkon trestu (jídlo a ubytování), dluhy, alimenty, léky a vitamíny. Rozvedu! Dluhy – na dluhy Vám strhávají určitou částku. Jedná se o exekuce a náklady soudního řízení. Je zásadní si uvědomit, že částka, která Vám je sražena, je zlomek toho, co Vám narůstá na exekucích. Exekuce jsou na Vás uvalovány i ve výkonu trestu, takže situace je taková, že splatíte určitou částku měsíčně, ale několikanásobně Vám naroste dlužná částka v podobě exekucí.

Arest

A je to tady přišel trest
asi ten největší test
test toho, co zvládnem
každé ráno nás vemou pádlem
z práce, potom do naha
nikdo neřeší, že studená je podlaha
není jednoduché býti vězněm
ale společně to dáme!
Svoboda mysli je jediné
co máme...i když nás systém o ní láme
lidi hlavu vzhůru, to dáme!
Všude samá lest bohužel
to je trest, v životě 100% ten největší test.

- Suki, věznice Stráž pod Ralskem (léto 2021)

Mýty o vězeňské práci

Tento text pojednává o mýtech používaných k ospravedlnění vězeňské práce a rozšíření vězeňského průmyslového komplexu. Je to překlad anglického článku od [Incarcerated Workers Organising Committee](#) upravený pro místní kontext.

Mýtus 1: Vězeňská práce pomáhá normalizovat práci

Práce ve věznici je využívána jako pobídka ke kontrole vězeňské populace. Na této práci není nic „normálního“. Nemáte na výběr, chybí vám samostatnost a kontrola nad výrobními prostředky. Výzkum ukázal, že práce ve vězení - která je často monotónní a zdoluhavá - nedělá nic pro to, aby byla práce zvenčí přitažlivá nebo příjemná. Zdůrazňuje se tím, proč je snazší a přínosnější získat zdroje spíše kriminalitou než otroctvím.

Výzkumnice Jenna Pandeli píše, že je méně pravděpodobné, že by si bývalí vězni s nízkou kvalifikací po propuštění našli zaměstnání. Zaprvé proto, že se tyto nekvalifikovaná pracovní místa stěhují do zahraničí, a zadruhé proto, že se ironicky stěhují také do vězení. [1] Píše také o údajných dovednostech, které mají vězni získat: „Zjištění naznačují, že vězni nejsou většinou vyučováni v přenosných dovednostech. Jedinou dovedností, kterou pravděpodobně získají, je schopnost dokončit nudnou a monotónní práci (nebo vyvinout strategie, jak zvládnout nudu a monotónnost).“

Hlavním důvodem, proč lidé pracují ve vězení, je to, že si mohou vydělat peníze na nákup telefonního kreditu a nezbytných věcí v jídelně (protože většina vězeňské populace nemá lidi, kteří by jim mohli posílat peníze), nebo se jednoduše chtějí dostat ven z cely. Je to příležitost pro sociální interakci, která lidem pomáhá přežít trest. Toto ale nijak významně nepřispívá k „rehabilitaci“.

Mýtus 2 : Vězeňská práce je vzdělání

„Vzdělávání“ ve vězení, pokud jde o vaše hlavní zaměstnání, je obecně placeno méně než jiná zaměstnání. Lidé se proto aktivně odhlašují z kurzů, které by mohly rozvíjet jejich gramotnost, například za účelem vyššího výdělku ve vězeňských dílnách. Většina prací ve věznicích se opakuje, má nízkou kvalifikaci a nesouvisí s rozvojem užitečných schopností. Tam, kde lidé dosahují kvalifikace, se často jedná o upadající odvětví ve výrobě. Poté přichází prostý fakt, že lidé přicházejí do styku s kulturou práce, které čelí kolegové – žádné smlouvy, minimální mzdy, z nichž nelze vyžít, špatné pracovní podmínky, stres na pracovišti atd. Bývalí vězni bývají na spodku hierarchie masy nezaměstnaných lidí.

Mýtus 3: Vězeňská práce je důležitá pro rehabilitaci

Vězeňská práce historicky začala jako způsob, jak zaměstnat vězně nějakou činností. Dostali těžkou práci s nesmyslnými úkoly, jako je rozbíjení kamenů nebo otáčení běhounu. Poté vyšlo najevo, že vězeňská práce může explicitněji sloužit zájmům kapitalistů a těch, kteří jsou u moci. První a druhá světová válka byla poháněna vězeňskou prací. V nedávné době byla také invaze do Iráku životaschopná díky vězeňské ekonomice Spojených států. Vězeňská práce reaguje na trh a nyní více než kdy jindy vytváří nebezpečný precedens, který pomalu buduje ekonomiku založenou na umísťování lidí do klecí.

Vězení není o rehabilitaci. Rehabilitace je liberální diskurz používaný k racionalizaci uvěznění. O schopnosti věznic „rehabilitovat“ neexistují žádné důkazy a pojem rehabilitace je šedou zónou.

Existuje „modelový občan“, kterým se chtějí stát vězni? Chceme, aby byly pro ekonomiku funkční jako spotřebitelé a producenti? Věznice nenabízejí uzdravení. Je pravděpodobnější, že budou bránit jakýmkoli pokusům lidí žít život, jaký chtějí, kvůli jejich rozvratné povaze a traumatizujícím dopadům na ně a jejich rodiny.

Kromě toho velký počet pracujících vězňů jsou doživotně nebo dlouhodobě uvěznění a nebudou v dohledné době „rehabilitováni“ nebo znovu včlenění do společnosti. Právě těmto dlouhodobým pracovníkům dávají přednost zaměstnavatelé ve vězeňském průmyslu. Stejně tak mnoho lidí pracujících ve vězeňských dílnách jsou ti, u nichž je větší pravděpodobnost, že budou mít lepší gramotnost nebo schopnost počítat. Protože pracovní místa jsou rozdělena podle úrovně zabezpečení, spousta pracovních míst bude například vylučovat uživatele drog. Lidé s nejsložitějšími potřebami proto zůstávají vystaveni nejhorším pracovním místům nebo nemají žádná pracovní místa.

Vězeňská práce je o zisku. Jde o to, aby vlivní lidé hromadili bohatství z vykořisťování ostatních. Nejde o péči nebo touhu pomáhat lidem.

Mýtus 4: Vězeňská práce má příznivý účinek na práci „venku“

Práce vězňů představuje pro zaměstnavatele nižší náklady na pracovní sílu, ale zároveň neexistují žádná práva zaměstnanců; například žádné nemocenské, žádná dovolená, žádná odborová legislativa. Podle povahy vězeňského systému je možné pracovníky snadněji ovládat disciplínou a trestat. V konečném důsledku jsou tyto lidé snadno nahraditelní. Vězeňský průmysl odvádí práci přímo od komunit zvenčí, protože lze pracovníky ve vězení snadněji vykořisťovat s nižšími provozními náklady.

Vězeňská práce také byla nástrojem k prolomení stávek externích pracovníků. Slouží jako reakce na sílu průmyslových odborů. Zaměstnavatelům stačí pouhý přesun práce do věznic, kde se vězni nemohou organizovat. Neoliberální kapitalismus přesunul výrobní a další průmyslová odvětví do zahraničí. S rostoucí odborovou aktivitou, organizováním na pracovišti a silícími sociálními hnutími na globálním jihu představují věznice reakci kapitalistické třídy na rostoucí nepokoje pracujících po celém světě. Z tohoto důvodu je solidarita s uvězněnými pracovníky naprosto zásadní.

Zdroje:

1. Orange-Collar Workers: An Ethnographic Study of Modern Prison Labour and the Involvement of Private Firms, By Jenna Pandeli, August 2015, Management, Employment and Organisation Section of Cardiff Business School, Cardiff University.

<https://iwoc.iww.org.uk/myths-about-prison-labour/>

Projekt trvající 20 let ukazuje, co se s vámi stane, když jste dlouho zavření na samotce

V roce 1993 se sociální psycholog Craig Haney začal zabývat dopady dlouhodobého pobytu na samotce ve vězení s maximální ostrahou Pelican Bay State Prison v Kalifornii, USA. O dvacet let později se tam Haney vrátil, aby dokončil výzkum. Ke svému překvapení zjistil, že mnozí vězni, se kterými tenkrát na výzkumu pracoval, jsou ještě stále na samotce.

Haney mluvil s 56 vězni. Každý z nich strávil na samotce mezi 10 a 28 lety.

Americká samotka vypadá jednoduše – žádné denní světlo, malý prostor. Vězně v ní drží každý den 23 hodin. Zbývající hodinu se vězeň myje nebo cvičí.

Většina vězňů po dlouhé době na samotce zažívá stav, který Haney nazývá **“společenskou smrtí.”**

„Většina vězňů se trápí ztraceným životem, ztracenými vztahy s přáteli a rodinou. Většina z nich má pocit, že už nejsou tím čím bývali a nejsou si jistí tím, čím se na samotce stali,“ řekl Haney pro rozhovor s americkými novinami The New York Times.

Jeden z vězňů prosil soudce o trest smrti, aby se už nemusel na samotku vracet. Další vězeň Haynemu říkal, že si na samotce představuje jak sleduje televizi se svou rodinou a hovoří s ní.

„Možná jsem blázen, ale když s nimi mluvím, necítím se tak sám,“ řekl při rozhovorech s Haynem jeden z vězňů.

Mnoho z vězňů na samotkách v porovnání s ostatními vězni trpí těžkými depresemi a návaly vzteku.

Robert King, který byl na samotce 29 let, měl po propuštění problém s rozpoznáním vlastní rodiny. Také ztratil jakýkoliv smysl pro orientaci a bloudil ve svém domě.

Samotky poprvé byly poprvé zavedeny v amerických věznicích v roce 1820. Mnoho vězňů však ze samotek šlelo. Mnoho z nich se také zasebevraždilo a proto věznice od samotek upustily. Samotky se znovu začaly v USA objevovat v 80. letech a to i přes mnohé hlasy, které kritizovaly samotky a přirovnávaly je k týrání.

V Česku si odpykává trest 43 doživotně odsouzených vězňů, z nichž většina je alespoň prvních pár let na samotce.

Rozhovor s Martinem

Martin Vidrgot trávil výkon trestu ve věznici ve Stráži pod Ralskem. Položili jsme mu několik otázek, abychom se dozvěděli, jak to prožíval a v jakých podmínkách byl nucen žít. Rozhovor vznikl v době výkonu trestu. Nyní už žije mimo vězení.

#

1) Máš za se bou několik trestů vykonaných ve vězení. Jaké to jsou?

Jsem po čtvrtém trestu. Z 90 % krádeže v obchodě. Čokolády, drogerie apod. Pak tam mám ještě výtržnictví a poškozování cizí věci. To znamená rozbití výlohy a bitka v hospodě.

2) Jak emočně prožíváš uvěznění?

Jeden velkej shit. Úplně na dně. Musíš bejt s lidma s kterejma bejt nechceš, poslouchat rozkazy a seš úplně bezmocnej. Chceš rvát, ale nemůžeš.

3) Jak prožívá tvoje uvěznění rodina a přátelé?

Už vlastně nikoho, kromě přítelkyně nemám. Společnost je nastavená tak jak je a moje rodina s tímhle systémem souhlasí, takže mě vlastně nezná. Přátelé? Moc jich už nemám a ty co jsou tak se tomu nedivěj, protože jsou v tom samém kolotoči. Většinou žijou po squatech a seděj za stejné věci.

4) Ted' si odpykáváš trest za to, že jsi nezaplatil za pistácie v obchodě. Jak dlouhý máš trest a jak se s tím vyrovnáváš?

První soud mi dal 30 měsíců za krádež v nouzovém stavu. Odvolčka mi to sundala na 18 měsíců. A věřte mi, že s tímhle se vyrovnat nedá. Máš chuť rvát, brečet, ale i se smát, protože tohle už je moc přehnaný.

5) Když jsi ve výkonu trest tak pracuješ? Za jakých podmínek?

Jo, chodil jsem třídit poštu. Vstáváš o půl čtvrtý na snídani. Dají ti 3 kusy rohlíku a malej sýr. Pak čekáš do půl šestý a jdeš do práce. Někdy tě nechaj svlýknout do naha a dělat dřepy, jestli náhodou něco neneseš do práce. Později ti dají přídavek: 4 krajíce chleba a kus salámu. V práci tě hlídaj jako gestapáci. Ať děláš co děláš, pořád podle nich děláš pomalu a na hovno. Na oběd se dostaneš kolem 15:00 hod. Pak jdeš na barák.

6) Často se tvrdí, že systém vězeňství ochraňuje společnost před zločiny. Co si o tom myslíš?

Totální blbost. Ty co tuhle společnost kurví, jsou venku a všichni je známe z televize. Já jsem třeba označován jako speciální recidivista, který je obzvlášť nebezpečný pro společnost. Za krádeže v obchodě? Musím se tomu smát. Podle mě jsou lidi záměrně zastrašováni ze strany politiků a policie. Já osobně když můžu, tak pomůžu, ať už je to babička, která potřebuje přes silnici nebo kdokoli jiný. Díky nesmyslným zákonům v týhle zemi jsem špatnej člověk, přitom okrádám ty, co okrádaj pracující lidi. Seděl jsem s jedním klukem, co prodával drogy. Soudkyně mu řekla, že jí ani tak nevadí prodej drog, ale to, že za to neodvádí daně. Co k tomu dodat? Možná, že kdybych státu dal nějaký prachy z mých cőrek, tak by to bylo vlastně v pohodě.

7) Jaké příležitosti se ti nabízí po propuštění a jak ti v tom pomáhá samotná správa věznice a její programy?

Všechno je to dělaný jen na oko. Věznice dostávají dotace na různé aktivity, který se tady vůbec neuskutečňují. Podle mě tady lítá hodně peněz, ale nikdo neví, kde končí.

8) Ty máš syna. Jak prožíváte to odloučení?

Mám vztek. Vztek na sebe i na justici. Obrovská nenávist vůči zákonům a všem poskokům justice. Taký nenávist k politikům. Davídek ví, že jsem ve vězení a díky společnosti jsem pro něho špatný člověk. Je mu 13 let. Snad mu to jednou dokážu vysvětlit.

9) Jaká byla situace ve věznici v době pandemie koronaviru? Jaký byly zavedeny opatření?

Hodně ubohý. Tady ve stráži pod Ralskem je asi okolo 700 vězňů. Z toho jich bylo asi tak 450-500 nakažených. Dál to asi nemusím rozepisovat. Průběh léčení? Paralen na požádání. Tedy 3 paraleny na den. Tim to haslo.

VÍLA (Remízkař)

JÁ POTKAL KRÁSNOU VÍLU

DUŠÍ, SRDCEM I TĚLEM

STALA SE MOJÍ LÁSKOU

SESTROU, NEJLEPŠÍM PŘÍTELEM

TANČILA V RANNÍ ROSE

SPLÝVALA SE SVÝM LESEM

VĚDĚLA ZCELA JASNĚ

A CÍTLA VŽDY KDE JSEM

NĚHA JI PROUDILA TĚLEM

LÁSKA SÁLALA Z NĚHO

VIBROVALA A PROSTĚ ŽILA

A PAK POTKALA JEHO

DVA SPOJILI SE V JEDNO

A JEDNO VŠECHNO BYLO

A TAM KDE BYLO PUSTO

NAJEDNOU VŠE OŽILO

A OD TÉ DOBY SPOLU

KRÁČEJÍ CELÝM SVĚTEM

A ROZDÁVAJÍ RADOST

MALÝM I VELKÝM DĚTEM

Pracovní a životní podmínky z pohledu vězněného

- MAREK KOČKA -

Když jsem četl ten časopis Díra ve zdi a článek na téma práce ve vězení, ještě jsem nepracoval. Teď z vlastní zkušenosti můžu říct, že realita je ještě horší. Méně odpočinku, větší hlad, víc buzerace. Navíc žádné kulturní a sportovní vyžití. Takhle se zde odměňují ti, co chtějí pracovat. Dokonce nám bylo řečeno, že pokud nebudeme makat nad rámec svých povinností nedostaneme ani pochvalu za hodnotící období. Motivují zde lidi jen represí. Jediný rozdíl oproti nepracujícím je 400-500 Kč na kantýnu měsíčně. To nám má stačit na jídlo, hygienu, tabák, kávu a známky na celý měsíc. Tenhle systém nás má prej napravovat a učit žít řádně život, respektovat nebo ctít stát a autority. Je to banda pokryteckejch bastardů. Tváří se a chovají jako by nás učili žít.

Vidím a vnímám zde to pokrytectví, falešnou morálku a že ti co nás tu vězní jsou daleko větší zločinci, který jen využívají toho, že sem přes všechny ty zdi, ploty a bezpečnostní opatření nevidí nikdo, kdo by je mohl konfrontovat. Jedou si dál tu svou špinavou hru, kterou prezentují jako činnost, která chrání společnost. Tohle všechno mě hází do stavu, kdy všechno a všechny nenávídím, a trest se stává nesnesitelný.

Jsem zde půl roku a nevšiml jsem si, že by zde fungovala nějaká práce s odsouzenými. Nikdo s nikým nemluví. Nikdo se nás na nic neptá, nikdo se nezajímá jak chcem nebo budem žít venku. Jsme všem u prdele stejně jako naše rodiny venku. Jediná naše hodnota je když tu pracujem a vyděláváme base love. To, že nám peníze za práci nestačí ani na základní potřeby také nikoho nezajímá, ani to, že dluhy rostou rychleji než je stačíme splácet. Svépomocí jsem kontaktoval jednu společnost kvůli odlužení, ale kontakt s jejich pracovníkem mi byl odepřen. Jednou bez zdůvodnění a podruhé z důvodu nízkých dat na skype. Měl jsem představu, že pokud budu iniciativní a mít chuť nějakým způsobem řešit život bude mi to umožněno, ať už se jedná o dluhy, rozvoj osobnosti, kulturu nebo jiné důležité prvky do života. Doufal jsem, že to někdo ocení, že tenhle „nápravný systém“ stojí o to aby člověk na sobě pracoval a nevracel se znovu do basy. Ale asi je prvořadá stabilní pracovní síla, takže velká procenta recidivy zajišťuje její stálý přísun.

Čím déle tu jsem, tím víc mám pocit, že moje osobnost zakrňuje a já se to jen snažím zpomalovat. Myslel jsem, že bude třeba v práci šance se realizovat a dát do něčeho svou energii, ale je to úplně bez šance. Bezduchá práce bez jakékoliv možnosti se rozvíjet nebo se něčemu učit. Není zde žádná meta nebo bod na který se během dne můžeš těšit.

Má zákaz návštěv smysl?

<https://obase.cz/ma-zakaz-navstev-smysl/>

Zamýšlím se nad tím, zda má opravdu zákaz návštěv vězněných osob vyhlášený vládou nějaký smysl. Ve světle propuknutí epidemie ve věznici Heřmanice, kde jsou stovky nakažených, se mi spíše zdá, že nikoli. Návštěvy vězněných osob probíhaly před jejich úplným zákazem zpravidla za nepropustným sklem bez kontaktu s vězněnými osobami a návštěvní místnosti byly desinfikovány. Z hlediska návštěv tak bylo krajně nepravděpodobné, že by se někdo z odsouzených nakazil v souvislosti s návštěvou. Vězeňská služba uváděla, že každý jeden nakažený vězeň nakazí 12 – 15 dalších, což je násobně vyšší číslo než u obecné populace. V tomto duchu by byl úplný zákaz návštěv snad i pochopitelný, ovšem ne v situaci, kdy odsouzení stejně vykonávají práce mimo věznici a tímto způsobem se nákaza COVID s největší pravděpodobností do věznic dostává. Obávám se tak, že zákaz návštěv jako režimové opatření je spíše pro opatření jako takové. Tak aby bylo možné říci „provedli jsme opatření“ navíc s tím, že si vězeňská služba zjednodušila práci. Zatímco ekonomické zájmy v případě levné pracovní síly odsouzených převýšily zájem o zdraví. Je jasné, že se nejedná v zásadě o vinu vězeňské služby jako takové, v tomto případě jde zodpovědnost výše. Nabízí se srovnání s domovy pro seniory, kde byly návštěvy zakázané též a nákazu do domovů zpravidla donesli zaměstnanci těchto zařízení. Z prosté logiky mi však vychází, že ve věznicích bude zdrojem nákazy právě spíše práce odsouzených na venkovních pracovištích. Jednoduše proto, že k fyzickému kontaktu mezi vězni a zaměstnanci VS na rozdíl od domovů pro seniory nedochází. Nutno podotknout, že zákazem návštěv ve věznicích se výrazně zhoršila situace mnoha rodin vězněných osob, dochází k hlubší desocializaci vězňů a napětí v sociálních vazbách. Nejvíce tím trpí právě ti nejzranitelnější, a to jsou děti vězněných rodičů. Přeji všem dotčeným hodně sil a budu velmi doufat ve vítězství zdravého rozumu.

OPZ

COVID-19 Forced Me to Wear Your Shoes

The world in 2020 moved so fast, I never thought much about what it would be like to be in other peoples' shoes. Then COVID-19 slowed the world down and forced me to look, it stripped bare all distractions and I saw you — all of you on the outside, living through COVID-19 just like us. From inside prison, we saw the bodies being buried in New York in unmarked graves on an island, dumped by tractors. And we were shocked.

Then we saw George Floyd and we didn't want to believe that this was happening in our America. It had been four years since Eric Garner couldn't breathe and was killed on video, but what made this different?

There was no scuffle in this killing, just Officer Chauvin's stare. We've all seen it. A stare of entitlement, indifference, and confidence, from years of putting his knee on other peoples' necks. It was confidence he learned in his training, and from the acceptance by his peers and much of society.

I watched from my cell, sad and sick with COVID-19, as you marched in the streets—and I marched with you, imagining what it would be like to be in your shoes. I saw you tear down statues, and the third grader in me felt validated. I had always questioned why we celebrated Columbus for his atrocities.

When I saw the video of cop cars burning in cities throughout the country, with thousands of people cheering, I wondered why all those people were smiling. The smiles seemed like proof of deeper wounds inflicted on us and our communities, by the people who were supposed to protect us.

There is a problem. Until the life of the suspected law breaker has value and we put ourselves in his shoes, we will always justify injustice.

From my cell I also watched parents on TV step into teachers' shoes and gain a newfound respect for how hard it truly is to be a good teacher. We've seen teachers lose their lives to the virus along with essential workers and healthcare workers. All of these people risked their lives and lost their lives just to do their jobs.

In our isolation we are forced to look at people and wonder about their humanity. Some seem to be immune to humanity, like the Officer Chauvins of the world. But they should not be immune, and they too can change if they want to, and commit to doing the work. Humanity is making choices about how to do this thing called life, and it has a learning curve. Some people are raised in the hood, some are raised racist, some privileged or indifferent, but we are all products of our experiences.

Sometimes we need a compass to guide us. That compass can be a question: "Would you like that to happen to you?" If the answer is no, that it's hurtful and wrong, then you should not do it to others.

COVID-19 forced me to wear your shoes because I had time to imagine, to see you and wonder: what if that were me? Or my kid? Or my mom or dad?

We can't un-walk in other peoples' shoes or unsee what we saw. But we should let this be the catalyst to help us and inspire us to create a better world — even long after COVID-19 is gone.

COVID-19 and Me

My name is Jessie Milo and I'm writing this from my prison cell in California State Prison Corcoran where I am serving 174 years plus six life terms for three counts of attempted murder. I have been incarcerated for 6,000 days. This story is about COVID-19 and me.

I've seen a lot of things in life — I've been in prison since I was a kid — but life as a prisoner in the era of COVID-19 has been one of my scariest experiences.

A decade ago I changed my life and have been rebuilding myself as a man who's ready for the world ever since. Recently, I was proud to consider myself finally ready! Then COVID-19 came. It interrupted the mundane daily tasks of navigating prison life, the waiting for doors to open, going to work, and dodging bullies.

COVID-19 came silently. We were told to wear a mask and do our best, but we still didn't know how a person contracted COVID-19. Unfortunately, I found out. I was mentoring a friend who was serving life and had lost hope. He was going through a divorce and just wanted to be home with his family. So I told him about commutations by the governor that allowed any prisoner to request release. We immediately began working on his life history to explain his transformation.

We were in my work office, a ten-by-ten-foot space when he coughed. That's all it took for me to contract COVID-19. The next day when he could not get out of bed, I knew this would be my fate too, delayed til tomorrow.

Symptoms for me: initial fatigue, then persistent cough all through the night, chills in my lower spine, kidney pain, and a migraine that made me feel like a blood vessel had burst. No pill would get rid of that headache.

A couple days after I contracted the virus the institution ordered a lock down for COVID-19 testing. There are 100 cells in a housing unit with two inmates per cell. Twenty nurses came with gowns and gloves. They set up shop, two nurses to a dayroom table. They all changed their gloves after each test except for one nurse.

To our astonishment, she simply put hand sanitizer on her gloves between each inmate. So when I came out to get tested, I was happy that another nurse called me over. She said, "Tilt your head back, honey, this won't hurt a bit," which was a lie. Even though one of my nostrils is partially closed from an incident when it got broken running from the police when I was 14-years old, she jammed the cotton swab up there. I felt like I was 14 again, in the hospital with my dad while the doctor shoved a giant smelly swab up my busted nose. But none of this was the worst part.

Four days after the test, my cell door buzzed open. The only light in the dayroom came from windows 20 feet up the wall. There was one nurse by a table with a blood pressure machine. She motioned for me to come, so I put on my mask and headed down the stairs. She had gloves, a gown, mask and face shield, and she told me to sit down while she took my vitals.

"You tested positive," she told me. "Go ahead and go back to your cell." That was it. I thought a positive test would come with medicine or a doctor's visit to give me instructions. But no, nothing. I went on with my day and saw information about COVID-19 broadcasted on TV, "You could die, your grandma could die..."

As I lay there that night in my six-by-nine-foot prison cell, I came face to face with a lifer's worst fear, any prisoner's worst fear, and our families worst fear — the fear of dying alone in a prison cell. I thought, "This could really be it." I had heard of people with COVID-19 going to bed and not waking up.

We weren't allowed to use phones, so I couldn't call my family to tell them that I was sick and that I loved them. I was feeling defeated, which is never good for someone with an illness.

Then I got mail from people saying they signed my petition for release: Jessie Milo @Change.org. They felt I deserved a second chance. Finally some good news.

Some supporters sent stamps and cards from all over the country. This warmed my heart and no doubt helped me to beat the virus. As people we need each other. And especially as a prisoner, I need you all out there.

I also believe the immune system I had built up from eating prison food for the last 20 years played a role in my recovery. I have sleep apnea, asthma, and hypertension, so this virus was a real danger for me.

My heart goes out to all the people who have lost someone to the virus. Having heard that plasma and antibodies can help save people from the virus, I asked the nurse if I could donate some to help other people once I recovered. She said she was not aware of any process that would allow incarcerated people to donate. My question was why not?

Tackling a Huge Taboo: Sexual Desire Behind Bars

Denying Intimate Contact with Loved Ones is a Cruel Punishment

For a de facto lifer like me, contact with family and friends is crucial to my mental health and survival. Visits and phone conversations are my lifelines out of this dark place. And when visits were cancelled due to the pandemic, daily calls kept me from becoming totally depressed.

One day, during one of those calls, a childhood friend asked me a surprising question.

“Tariq, what do you do to ... control yourself?” she asked uneasily.

Our relationship spans continents and almost a lifetime, so we usually speak freely. But, you see, she and I are devout Muslims from Pakistan. In our conservative culture, conversations about sex are off limits unless you are someone’s spouse or a relative of the same gender. This question was even more complicated because she’s married.

Still, for clarification I asked, “You mean how do I control my sexual urges?”

“Yes,” she confirmed, sounding relieved at my bluntness.

I answered her as honestly as I could: I admitted that I have moments of weakness like millions of other human beings. I told her I work to control myself by fasting, as dictated by our Islamic traditions. I also avoid lewd content on TV so that I don’t get sexually stimulated. This is no easy feat given much of today’s television.

My friend’s question caused me to reflect on how we think about sexual desire and incarceration. In open society, most discussions are limited to exploitative “reality” shows, violent movies and terrible jokes about homosexuality and prison rape. But our needs are a matter of normal human behavior, and we deserve some semblance of dignity.

Decades ago, a number of states at least [allowed conjugal](#) visits with spouses and extended family time. But tough-on-crime politics and program budget cuts have eliminated most of these rare sources of intimacy.

As an unmarried prisoner for the past 19 years, I can tell you that we all struggle with a deprivation that feels like castration. I can also tell you that being lonely and sexually frustrated can lead to feelings of hopelessness, depression and even violence. Families of the incarcerated also suffer.

General prison policy works against normal human needs. It seems like everything is covered under the abstract concept of “lewd behavior.” For example, we’ve been told that we have to maintain an upright posture during visits and avoid crossing legs with our visitors. In practicality, it means that your legs can’t even touch and you can’t lean forward to talk.

Moreover, even if you’re married to someone, contact can’t be too intimate. You can briefly hug or kiss at the beginning and end of a visit only. Officers apply the rules in a completely arbitrary fashion. If you hold your wife for too long, or you kiss her too passionately, you can be charged with a lewd act.

I remember when a good friend of mine — a devout and respected older Muslim — got locked up for a “lewd act” after a visit through a window with his wife of 30 years. Their violation: She had flashed him her breasts and blown him a kiss.

When the news of his lewdness charge spread, officers and prisoners alike humiliated him. They laughed at him and suggested that he was not “the good brother” after all. He was also placed in solitary confinement.

When he came out, I asked him if he had really done something lewd. He stared into my eyes, with tears wetting his thick gray beard. “She is my wife, Tariq,” he said. “I got locked up for seeing my wife’s breasts!”

I’m still filled with shame when I think about how I doubted my friend. I also can’t comprehend the absurdity of it all. A man was shamed for having feelings for his wife.

Another reality here is that many of us have been locked up since our teens and early 20s. There are men here who have never had a meaningful intimate relationship with a woman. Their idea of sexual satisfaction is to read dirty magazines, masturbate and work out so they can flash their six-packs to female officers when they make their rounds. This practice is known as “gunning down.” Most female officers are highly offended, but that is of no consequence to the men who have spent their entire adult lives behind bars. To the incarcerated men this behavior is a normal sexual act. That should not surprise anyone.

People who claim to champion traditional family values are out in force. Yet, when it comes to the incarcerated, all of those so-called values magically disappear. Mandatory-minimum life sentences keep loved ones apart for excessive amounts of time with no avenue for intimacy. But intimacy is essential to a healthy family life.

I believe policymakers are willfully ignorant about the effects of sexual deprivation on people serving long sentences. And I also believe that such ignorance only exists because the majority of people behind bars are minorities. Those proponents of family values fall silent when it comes to incarcerated people and their loved ones who suffer along with them.

A spokesperson for the New Jersey Department of Corrections stated that solitary confinement is no longer used at New Jersey State Prison, and could not comment on the incident involving MaQbool’s friend, who has since died, without more identifying information.

[Tariq MaQbool](#)